

Folkmordskonventionen

Folkmordskonventionens artikel 2 definierar folkmord som envar av följande gärningar förövad i avsikt att helt eller delvis förrinta en nationell, etnisk, rasmässigt bestämd eller religiös grupp såsom sådan nämligen,

- a) att döda medlemmar av gruppen;
- b) att tillfoga medlemmar av gruppen svår kroppslig eller själslig skada; c) att uppsåtligen påtvinga gruppen levnadsvillkor, som är avsedda att medföra dess fysiska undergång helt eller delvis;
- d) att genomföra åtgärder, som är avsedda att förhindra födelser inom gruppen;
- e) att med våld överföra barn från gruppen till annan grupp.

Om det kristna martyriet

Ur Diognetesbrevet, kapitel 5:

Ty de kristna är varken till land, språk eller seder skilda från de andra människorna. De bor varken i egna städer eller använda någon främmande dialekt eller öva något egendomligt liv. Deras lära har inte uppfunnits genom lärda människors tanke och uträkning, inte heller företräder de någon tro av mänskligt ursprung, såsom några gör.

De bor i hellenernas städer såväl som i barbarernas, allt efter som var och en fått på sin lott, och de följer landets seder i dräkt, föda och det övriga levnadssättet, men därunder visar de sin vandels förunderliga och erkänt ovanliga hållning.

De bor i sina egna fädernesland, men såsom gäster; de har del i allt såsom medborgare, men de uthärdar allt såsom främlingar. Varje främmande land är deras fädernesland, och varje fädernesland är dem främmande.

De gifter sig som alla och föda barn, men de sätter inte ut sin avkomma. Deras bord är öppet för alla, men ej deras säng. De finnas till i köttet men lever inte efter köttet. De vistas på jorden men är medborgare i himlen.

De lyder de stiftade lagarna men överträffar dem genom sitt eget liv. De älskar alla men förföljas av alla. De är okända men fördömas; de dödas men görs levande. De äro fattiga men gör många rika; de saknar allt men äger överflöd på allt. De vanäras, men i vanäran förhärligas de; de förtalas men får rätt. De smädas men välsignar; de skymfas men ger ära.

När de gör gott straffas de som onda; när de straffas glädjas de som om de vore uppväckta till liv. Av judarna bekämpas de som främlingar och av hellenerna förföljas de, och de som hatar dem kan inte ange orsaken till fiendskapen.

Övers. Olof Andrén. Brevet till Diognetus är skrivet av en okänd författare på 200-talet. Det räknas till de Apostoliska fäderna